

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Obdo/11/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7208203426                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.02.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Prieceľová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:7208203426.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: JUDr. Adriana Krajníková, so sídlom Kuzmányho č. 57, Košice, IČO: 31 308 708, zastúpená JUDr. Zuzanou Komorovskou, advokátkou, Kuzmányho č. 57, Košice proti žalovanému: AUTOLUX KOŠICE, spol. s r.o., so sídlom Cintorínska č. 7, Košice, IČO: 31 670 776, zastúpený JUDr. Annou Tarabčákovou, advokátkou, so sídlom Krivá č. 18, Košice, o uplatnenie nárokov z väd s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36Cb/41/2008, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/131/2014-380 z 19. novembra 2014, takto

### rozhodol:

- I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 36Cb/41/2008-348 z 10. januára 2014 žalobu zamietol a zároveň uviedol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že po pripustení zmeny petitu uznesením zo dňa 16. novembra 2010 sa žalobkyňa domáhala odstránenia vady tak, že za vadný tovar motorové vozidlo TOYOTA LandCruiser 3,0 TD 5d A/T, karoséria č. U motor č. G. XXXXXXXX, evidenčné číslo O. XXX L., dodá náhradný tovar oproti vráteniu tohto vozidla a v prípade nemožnosti takéhoto plnenia žiadala uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť jej peňažnú náhradu vo výške 66.387,84,-Eur oproti vráteniu motorového vozidla TOYOTA LandCruiser 3,0 TD 5d A/T, karoséria č. U motor č. G. XXXXXXXX, evidenčné číslo O. XXX L.. Svoj nárok žalobkyňa odôvodnila tým, že predmetné vozidlo má závady, ktoré žalovaný ako predajca vozidla na základe reklamácií žalobkyne v rámci garancie doposiaľ neodstránil. Neskôr žalobkyňa svoj uplatnený nárok odôvodnila tvrdením, že ide o spotrebiteľský vzťah, a preto bol žalovaný povinný jej reklamáciu z 20. júla 2007 vybaviť do 30 dní (t. j. do 20. augusta 2007), a to podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom nevybavením reklamácie v zákonnej 30 dňovej lehote jej vznikli práva uplatnené touto žalobou.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa ako nájomca a spoločnosť VB LEASING SK, spol. s r.o. ako prenajímateľ uzavreli dňa 20. februára 2005 Leasingovú zmluvu č. LZF/05/10142, predmetom ktorej bol prenájom motorového vozidla TOYOTA LandCruiser 3,0 TD 5d A/T, karoséria č. U motor č. XKD XXXXXXXX. Prenajímateľ predmetné vozidlo zakúpil od žalovaného, a to za účelom jeho prenajatia žalobkyňi formou uzavretia leasingovej zmluvy. Žalobkyňa neskôr predmet leasingu od prenajímateľa vozidla odkúpila na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 18. februára 2008, pričom v článku IV. bod 2. kúpnej zmluvy sa účastníci tejto zmluvy dohodli, že leasingová spoločnosť postupuje na žalobkyňu nároky z väd predmetu kúpy, ktoré vozidlo má. Z Protokolu o prevedení zákazky z 27. marca 2007 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa u žalovaného reklamovala dve závady, a to závalu na protisľučnej clone a nepríjemný zápach z ventilátorov, pričom došlo iba k opraveniu protisľučnej clony. Následne dňa 19. apríla 2007 žalobkyňa u žalovaného opätovne reklamovala zápach z klimatizácie, pričom sa so žalovaným dohodla na odstránení tejto vady vykonaním opravy, konkrétne výmenou náhradného dielu - Thermistoru klimatizácie. Dňa 20. apríla 2007 vykonal žalovaný na predmetnom vozidle výmenu vyššie uvedeného náhradného dielu, ktoré skutočnosti vyplývajú z Protokolu o prevzatí do opravy zo dňa 19. apríla 2007 a z Protokolu o prevedení zákazky z 20. apríla 2007. Dňa 26. apríla 2007 žalobkyňa opäť reklamovala vyššie uvedenú závalu. Po vykonaní opravy (čistenie klimatizácie a kúrenia) odovzdal dňa 16. mája 2007 žalovaný predmetné vozidlo žalobkyňi. Žalovaný týmto považoval za vybavené aj predchádzajúce reklamácie žalobkyne. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie zistil z Protokolu o prevzatí do opravy zo dňa 26. apríla 2007 a z Protokolu o prevedení zákazky zo dňa 16. mája 2007. Dňa 20. júla 2007 žalobkyňa reklamovala u žalovaného vyššie uvedenú závalu opätovne, pričom sa dohodli, že vozidlo sa k oprave pristaví po vzájomnej dohode. Dňa 26. júla 2007 sa účastníci konania stretli na spoločnom rokovaní za účasti odborníka p. P. L. z TMSK Bratislava, ktorý konštatoval šírenie sa zápachu a odporučil vykonať opravu vyčistením ventilačného systému vozidla chemickými prípravkami TOYOTA a čistením prostredníctvom ultrazvuku, prípadne aj mechanickým dočistením. Žalovaný svojim listom zo dňa 20. augusta 2007 vyzval žalobkyňu, aby sa s ním kontaktovala za účelom dohodnutia termínu pristavenia vozidla. Žalobkyňa na predmetný list žalovaného odpovedala listom zo dňa 26. septembra 2007, ktorým s poukazom na opakované vyskytnutie sa namietanej vady požiadala žalovaného o výmenu predmetného vozidla v lehote do 30 dní od prevzatia listu.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania s poukazom na ust. § 436 ods. 1 a 2, § 437 a § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) konštatoval, že na vozidle sa zjavne vyskytla závalu (šírenie sa zápachu z ventilácie), avšak žalobkyňou uplatňované nároky sú v plnom rozsahu neoprávnené. Neopodstatnenosť žalobkyňou požadovanej náhrady tovaru podľa § 436 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka odôvodnil súd prvej inštancie poukazom na ods. 2 uvedeného ustanovenia v zmysle ktorého mala žalobkyňa voľbu na odstránenie vady tovaru iba do okamihu, kým existenciu vady žalovanému neoznámila. Žalobkyňa si na odstránenie vady tovaru zvolila opravu tovaru (t. j. postup podľa § 436 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka), čo vyplýva zo skutočnosti, že vozidlo u žalovaného na vykonanie opravy opakovane ponechala. S poukazom na znenie druhej vety odseku 2 § 436 Obchodného zákonníka už žalobkyňa neskôr bez súhlasu žalovaného nemohla spôsob odstránenia vady tovaru zmeniť. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný takýto súhlas žalobkyňi nedal, pričom zároveň dodal, že predmetná vada sa dala odstrániť spôsobom, ktorý uviedol vo veci ustanovený súdny znalec. Dodal, že alternatívny nárok žalobkyne predstavujúci nárok na vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu predmetu kúpy je tiež neoprávnený z dôvodu, že takýto postup by prichádzal do úvahy jedine v prípade, že by žalobkyňa od príslušnej kúpnej zmluvy odstúpila (možnosť podľa § 436 ods. 1 písm. d/, § 436 ods. 2 posledná veta alebo § 437 ods. 5 Obchodného zákonníka), k čomu však doposiaľ platne nedošlo. Žalobkyňa nepredložila žiadny dôkaz o vykonaní jej úkonu odstúpenia od zmluvy. Žalobkyňou deklarované odstúpenie od zmluvy, ktoré malo byť podľa nej vykonané podaním jej návrhu na zmenu návrhu v tomto v konaní (podanie č. 1. 180 a 181) obsahovo vôbec neobsahuje úkon odstúpenia žalobkyne od príslušnej kúpnej zmluvy, pretože v zásade išlo iba o podanie návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Ak žalobkyňa týmto svojim podaním mienila zároveň od zmluvy odstúpiť, tak potom takýto úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť a neurčitosť v tomto smere absolútne neplatným odstúpením od zmluvy podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa po svojej reklamacii zo dňa 20. júla 2007 fakticky ani neumožnila žalovanému odstrániť reklamovanú závalu,

pretože žalobkyňa sa v dohodnutý deň (13. augusta 2007) nedostavila do servisu žalovaného, neskôr sa s ňou nepodarilo telefonicky skontaktovať a následne žalobkyňa na písomnú výzvu žalovaného zo dňa 20. augusta 2007 už iba písomne korešpondovala so žalovaným a požadovala výmenu vozidla. Súd prvej inštancie ďalej poukázal aj na zistenie, že žalobkyňa na svojom vozidle najazdila ročne cca 17.000,00 km, pričom takýto počet najazdených km v zásade zodpovedá bežnému a riadnemu používaniu motorového vozidla. Z tohto pohľadu a berúc do úvahy dlhodobé používanie vozidla je, podľa názoru súdu prvej inštancie, požiadavka žalobkyne na výmenu vozidla za nové (respektíve na vrátenie plnej kúpnej ceny) výkonom práva, ktorý je v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktorý podľa § 265 Obchodného zákonníka nepožíva právnu ochranu.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie neobstoí ani tvrdenie žalobkyne, ktorým odôvodňovala svoj nárok na výmenu vozidla (respektíve na vrátenie kúpnej ceny), že ona ako spotrebiteľka mala právo na vybavenie reklamácie (odstránenie vady) do 30 dní od jej podania (t. j. do 30 dní od dňa 20. júla 2007), k čomu však nedošlo, a preto jej nároky uplatnené v tomto konaní vznikli podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to z dôvodu, že daný vzťah nie je spotrebiteľským vzťahom, ktorý by požíval ochranu podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Medzi žalobkyňou a žalovaným v zásade pôvodne neexistoval žiadny zmluvný vzťah, pretože žalovaný predmetné motorové vozidlo predal leasingovej obchodnej spoločnosti VB LEASING SK, spol. s r.o.. Kúpna zmluva medzi VB LEASING SK, spol. s r.o. a žalovaným je čisto obchodným vzťahom medzi kupujúcim a predávajúcim podľa § 409 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Kupujúci VB LEASING SK, spol. s r.o. toto vozidlo od žalovaného nezakúpil pre svoju osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti, ale zakúpil ho na obchodné účely, t. j. v tomto prípade za účelom ďalšieho prenajatia tohto vozidla žalobkyňi. Z uvedenej skutočnosti je zrejmé, že kupujúci VB LEASING SK, spol. s r.o. v tomto vzťahu v žiadnom prípade nebol spotrebiteľom podľa § 2 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ neskôr spoločnosť VB LEASING SK, spol. s r.o. na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 18. februára 2008 predala predmetné motorové vozidlo žalobkyňi, tak táto skutočnosť nič nemení na pôvodnom obchodnoprávnom režime pôvodnej kúpnej zmluvy medzi VB LEASING SK, spol. s r.o. a žalovaným. Leasingová spoločnosť preto nemohla podľa článku IV. bod 2. kúpnej zmluvy so žalobkyňou postúpiť na žalobkyňu neexistujúce spotrebiteľské právo podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

6. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) s tým, že bude o nich rozhodnuté dodatočne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/131/2014-380 z 19. novembra 2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalobkyňi zároveň uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 567,37,-Eur.

8. V odôvodnení konštatoval existenciu dôvodov na potvrdenie napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správneho. Stotožnil sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. na doplnenie zdôraznenia správnosti rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v súlade s úpravou § 132 O. s. p., vykonal správne hodnotenie dôkazov jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti prihliadajúc na všetko, čo vyšlo najavo v konaní. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie skutkovo správne uzavrel, že došlo k dohode účastníkov o oprave zistenej vady (zápach vo vozidle) v období mesiacov marec - júl 2007, čo nepochybne (obsahovo) vyplýva aj zo samotných tvrdení žalobkyne. Tvrdenia pracovníkov žalovaného považoval zároveň za súladné s tvrdeniami žalobkyne o okolnostiach riešenia vzniknutého problému užívania vozidla, z ktorých je zrejmý aj záver o voľbe práva žalobkyňou (súhlas) na opravu zistenej vady. Tým bolo splnené preukázanie podmienok podľa § 436 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho nebola prípustná zmena voľby práva na opravu vady bez súhlasu žalovaného, pričom bolo nepochybné, že takýto súhlas nebol žalovaným daný. Ďalej dodal, že žalobkyňa užívala vozidlo na základe leasingovej zmluvy z 23. februára 2005 (ako nájomca), kde je identifikovaná nie ako občan, ale ako podnikateľ (advokátka, registrovaná v SAK) a zároveň s uvedením identifikačného čísla. Uvedené vozidlo odkúpila od prenajímateľa (vlastníka vozidla) zmluvou z 18. februára 2008, kde taktiež vystupuje ako podnikateľka (je identifikovaná zhodnými údajmi). Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu na žalobkyňu nebolo možné prihliadať ako na spotrebiteľa, ktorý nakupuje výrobky pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti. S poukazom na ust. § 52 ods. 3 Občianskeho

zákonníka a § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka bolo nepochybne, že žalobkyňa v zmluvnom vzťahu vystupovala ako podnikateľka, keďže vozidlo bolo zabezpečené pre realizáciu jej podnikateľskej činnosti. Uvedenie identifikačného čísla preukazuje, že vozidlo nebolo kupované pre osobnú potrebu žalobkyne alebo členov jej domácnosti, pretože IČO je presným a jednoznačným identifikátorom osoby, ktorej bolo pridelené. Pre nesplnenie týchto zákonných kritérií, sa odvolací súd nemohol stotožniť s právnym názorom žalobkyne, že v konaní bolo potrebné prihliadať na nerešpektovanie povinnosti žalovaného vybaviť reklamáciu v lehote do 30 dní, kde pri nesplnení tejto povinnosti má spotrebiteľ právo na výmenu výrobku za nový výrobok.

9. O náhrade trov rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania spočívajúcich v odmene za poskytnutú právnu pomoc.

10. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 2. decembra 2014.

11. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. Namietala, že v konaní preukázala, že žalovaný po overení existencie vady navrhol opravu vady, s ktorým postupom žalobkyňa nesúhlasila a vymienila si oznámenie o voľbe svojho nároku z reklamácie bez zbytočného odkladu vzhľadom na skutočnosť, že musela vycestovať mimo územia SR a bez zbytočného odkladu po návrate listom oznámila žalovanému, že žiada výmenu motorového vozidla. Podľa názoru žalobkyne sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý ustálil prejednanie nárokov len z reklamácie z 20. júla 2007. Dovolateľka ďalej poukázala na skutočnosť, že o žiadnej cene opravy, ktorá by mala byť zaznamenaná sa v zákazkovom liste z 20. júla 2007 nehovorí, z čoho je zrejmé, že ide len o všeobecné ustanovenie formulára a nie dohodnutá voľba spôsobu odstránenia reklamovanej vady. Mala za to, že pri svojom prvom úkone v reklamačnom konaní o spôsobe vybavenia jej reklamácie listom žiadala výmenu tovaru. V ďalšom poukazovala na rozporné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, kde na jednej strane súdy svoje rozhodnutia opierajú len o formuláre - protokol o prevzatí vozidla do opravy, z ktorého vyplýva, že vozidlo bolo dané do opravy, pričom neberie do úvahy druhú stranu veci, že pokiaľ by sa mali riadiť podľa tohto protokolu, tak reklamačný vzťah medzi účastníkmi bol založený podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa dovolateľky tomu nasvedčuje postup podľa uvedeného ustanovenia, počnúc vystavením zákazkového listu žalovaného, v ktorom určil spôsob vybavenia reklamácie (teda žalovaný určil opravu, s ktorou žalobkyňa nesúhlasila, preto tam vozidlo ani neponechala). Keďže išlo o zložitý prípad, žalovaný určil potrebu technického zhodnotenia stavu veci a určil lehotu 30 dní na vybavenie reklamácie, ktorú lehotu žalovaný nedodrжал a žalobkyni vzniklo právo na odstúpenie od zmluvy alebo výmenu za nový tovar, ktorý nárok si uplatnila v liste zo dňa 26. septembra 2007. Dovolateľka opätovne zdôraznila, že z jej strany nešlo o zvolenie opravy vozidla. Tvrdila, že súd sa v napadnutom rozhodnutí dôsledne neriadil pokynom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nekonal o právach a povinnostiach z reklamácie žalobkyne z 20. júla 2007, nevyhodnotil správne postup žalobkyne v tomto reklamačnom konaní, svoje rozhodnutie oprel o reklamačné konania z iných dátumov a nesprávne vyhodnotil listinné dôkazy, kde vychádzal nie z ich obsahu, ale ich formálneho označenia urobeného žalovaným. Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

12. K dovolaniu žalobkyne sa žalovaný nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

14. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p..

15. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 veta prvá C. s. p. stručne uvádza,

že rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme rozsudku, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p.. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že dovolanie je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

16. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Okresného súdu Košice II ako súdu prvej inštancie nezmenil, ale tento potvrdil, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako vo výroku svojho rozsudku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Z uvedených dôvodov (§ 238 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.) prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplyva.

17. Žalobkyňa v podanom dovolaní tvrdila, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie sa dôsledne neriadili právnym názorom dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ktorý dôvod by zakladal prípustnosť podaného dovolania podľa ust. § 238 ods. 2 O. s. p.

18. Dovolací súd k žalobkyňou uvádzanému dôvodu prípustnosti podaného dovolania poukazuje na predchádzajúce rozhodnutie dovolacieho súdu vydané v tejto veci pod sp. zn. 4Obdo/6/2012 z 30. marca 2012, z ktorého vyplýva, že dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu č. k. 3Cob/81/2011 z 18. augusta 2011 a vec vrátil tomto súdu na ďalšie konanie s tým, že v odvolacom konaní došlo k vade konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ (teraz § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) O. s. p. s odôvodnením, že rozhodol v rozpore so zásadou dvojínštančnosti, keďže potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z iného právneho dôvodu, ako súd prvej inštancie a na základe skutkových zistení, ktoré neboli predmetom dokazovania, ani tvrdení účastníkov. Znemožnil tak žalobkyňi uplatnenie práva domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania skutkových tvrdení a právnych záverov prvýkrát použitých až v konečnom rozsudku odvolacieho súdu. Následne odvolací súd uznesením sp. zn. 3Cob/84/2012 z 11. júna 2012 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vysporiadal sa so všetkými námietkami a tvrdeniami sporových strán, ktoré konkretizoval vo svojom zrušujúcom uznesení. Následne súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, doplnil dokazovanie v naznačenom smere a znovu vo veci rozhodol.

19. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/6/2012 z 30. marca 2012 nebol dovolacím súdom vyslovený právny názor v merite veci. Námietka žalobkyne, že dovolací súd ustálil prejednanie nárokov odvolacím súdom len z reklamácie zo dňa 20.07.2007, preto nie je dôvodná. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo dovolacím súdom zrušené z procesných dôvodov, pre výskyt vady konania (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odvolací súd, ktorý následne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, taktiež nekonal v rozpore s rozhodnutím dovolacieho súdu. Dovolanie by v prejednávanej veci bolo prípustné v tom prípade, ak by sa súd nižšej inštancie neriadil právnym názorom dovolacieho súdu (§ 238 ods. 2 O. s. p.), ale právny názor dovolacím súdom v predmetnej veci vyslovený nebol. Vzhľadom na uvedené dovolanie žalobkyne nie je prípustné ani z dôvodu podľa § 238 ods. 2 O. s. p.

20. Dovolanie by v predmetnom prípade bolo prípustné, iba ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré je dovolací súd povinný skúmať (§ 242 ods. 1 O. s. p.) bez ohľadu na to, či ich dovolateľ namietal alebo nie. Žalobkyňa procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietala, a keďže vady tejto povahy v odvolacom konaní ani nevyšli najavo, zamerail sa dovolací súd na vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., označenú žalobkyňou v dovolaní, spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, pod ktorým je vo všeobecnosti potrebné rozumieť taký procesne nesprávny postup súdu priediaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

21. Dovolateľka bližšie nešpecifikovala v čom konkrétne vidí odňatie jej možnosti konať pred súdom,

avšak z obsahu podaného dovolania možno vyvodiť, že namietala rozporné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

22. V tomto smere dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia č. 2 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016), v zmysle ktorého nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, to však bez ďalšieho neznamená, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania smerujúceho proti nemu. Pokiaľ sa účastník nazdáva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné, má zachované právo namietat túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, preto bez ďalšieho neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať. Celkom výnimočne sa môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). O takýto výnimočný prípad však v prejednávanej veci nejde.

23. Dovolací súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v rozporné. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom poukázal na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. a zároveň na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukázal na ust. § 436 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka, v dôsledku ktorého nebola prípustná zmena voľby práva na opravu vady bez súhlasu žalovaného. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa predmetné vozidlo kupovala ako podnikateľ (advokátka), a preto na ňu nebolo možné prihladať ako na spotrebiteľa. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., keďže tento uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd jasne, stručne, logicky a vecne odôvodnil svoje závery. Takisto rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa základné kritéria v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemožno konštatovať odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

24. Dovolateľka ďalej namietala inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak aj nie je v dovolaní namietaná. Táto procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., nezakladá zmatečnosť rozhodnutia, je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

25. K tvrdeniam dovolateľky, že dovolaním napadnuté uznesenie sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že nesprávne práve posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nenakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

26. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

27. So zreteľom na odmietnutie dovolania, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.